

tonă" și „o piesă sovietică", dar titlurile lipsesc. Alegerea unui consiliu artistic — care nu a existat până acum la Casa de Cultură a Studenților — este o măsură binevenită. Vrem să nădăjduim că el va contribui la grăbirea alegerii și definitivării unui repertoriu de valoare, ca și la o mai mare exigență în realizarea spectacolelor.

Mihai Crișan

ÎN PRAJMA CELUI DE AL V-LEA CONCURS AL BRIGĂZILOR ARTI- STICE DE AGITAȚIE

În lumea brigăzilor artistice de agitație, în general în lumea artiștilor amatori, domnește o mare agitație. E și firesc. În curînd începe cel de al cincilea concurs pe țară al formațiilor de amatori.

Se fac repetiții, se alcătuiesc programe, se scriu texte, se schimbă păreri.

Urmărind unele aspecte ale acestei munci, se desprind cîteva probleme care credem că pot contribui la munca de îmbunătățire a brigăzilor artistice.

Prima problemă care se impune este stabilirea specificului „brigăzii artistice de agitație".

Prin specificul ei, brigada de agitație utilizează aceleași forme ca și spectacolul de estradă și revista. Aici rezidă sursa multor confuzii care duc, deseori, la transformarea brigăzii într-o formație de estradă.

Instructorii de brigăzi, factori care o îndrumază, uită uneori că, deși utilizează aceleași forme ca și spectacolul de estradă, brigada se deosebește de acesta prin faptul că :

- utilizează (sau trebuie să utilizeze) date reale ;
- trebuie să fie operativă ;
- trebuie să fie concisă.

Dacă lucrurile acestea ar fi clare pentru toată lumea, n'am mai asista la spectacole asemenea celui prezentat mai de mult, de brigada artistică de agitație a Fabricii „Kirov", program care durează o oră și jumătate !

De altfel, nu e singura deficiență pe care această brigadă — ca și altele — o prezintă ca urmare a tendinței nejuste de a se transforma în formație de estradă.

Cu riscul de a părea pedanți, vom căuta să clarificăm în ce constă aceasta :

a) *Preluarea necritică a materialelor de estradă.* Este incontestabil că pe scenele teatrelor noastre de estradă și în fosta emisiune a radio-magazinului se găseau texte de valoare care — în anumite situații — pot fi întrebuițate de brigăzi, bineînțeles cu localizările de rigoare.

În orice caz, nu se poate admite să se reia într-o brigadă un text care n-are nici o legătură cu specificul muncii întreprinderii. De-a dreptul dăunătoare și periculoasă, însă, este tendința unora de a adapta... specificul întreprinderii la anumite materiale de succes ale estradei. Se poate ajunge în unele cazuri la calomnierea muncitorilor. Iată de exemplu : radio-magazinul a difuzat, cu luni în urmă, un material despre vânzătorii ambulanți, „negustori de tocuri-rezervoare și alte ocazii de la pachet", care mișună la anumite ore prin restaurante.

Materialul a plăcut instructorului de la Fabrica „Kirov", care l-a „adaptat". Plecînd de la un „caz concret" (un muncitor care o dată a vindut un obiect în incinta uzinei), a anunțat în prezentare acest lucru, dînd apoi sceneta din radio-magazin fără nici o modificare.

Spectatorul uită de „localizarea" de la început și are impresia că sceneta reprezintă comportarea unui muncitor !

b) *Tendința de permanentizare a aceleiași spectacol.* E o deficiență care se remarcă și la unele brigăzi bune. Se uită uneori că brigada trebuie să fie operativă, la zi. Atunci cînd spectacolul se joacă timp de mai multe luni cu program neschimbat, te poți întreba pe drept cuvînt : în ce constă eficiența brigăzii, dacă lipsurile criticate atîta timp, persistă ? Sau, dacă, în unele cazuri, dificultățile semnalate au fost îndreptate, cu ce drept mai sînt ele aduse pe scenă ?

c) *Întrebuițarea excesivă a cupletelor muzicale.* Fără îndoială că una din formele cele mai atractive ale estradei este cupletul

muzical. Dar a reduce întreg programul brigăzii la o însăilare nesfârșită de melodii puse cap la cap este cel puțin obositor. Cu atât mai mult cu cât, nu o singură dată, autorul recurge la această formulă pentru a masca lipsa de idei.

d) În sfârșit, nu putem încheia această trecere în revistă fără a enumera, și a combate bineînțeles, tendința unor brigăzi spre „fast, montare”... și naturalism. Se „combate” beția, bindu-se virtos bere pe scenă!

Pentru înlăturarea și preintîmpinarea acestor neajunsuri e neapărat necesară o intensă și permanentă muncă de îndrumare și control din partea Casei Centrale a Creației Populare și a organelor în subordine.

O problemă-cheie ni se pare a fi existența unor instructori artistici cores-punzători. Îndrumarea unor tinere elemente, pentru care activitatea actoricească înseamnă și completarea cunoștințelor și educarea gustului artistic, este o muncă delicată, care cere pricepere, talent și pregătire. În rîndul instructorilor activează elemente talentate ca Bogdan Căuș, Virgil Puicea, precum și alții. Din păcate, se mai găsesc instructori care sînt lipsiți de una, două, sau chiar... trei din calitățile enumerate mai sus. Cînd acești instructori mai sînt și obligați (în virtutea cărei hotărîri?) să scrie și textele brigăzilor respective (chiar dacă declară cu mina pe conștiință că n-au nici o veleitate de scriitor), se ajunge la situații din cele mai dificile.

De pe urma unor instructori fără discernămint ajung pe scenă scenete în care „muncitorul” bețiv e „criticat pe concret”: îl bate nevasta! Eroina vine apoi înaintea cortinei și, foarte veselă, cîntă un cuplet critic la adresa bărbaților!

De pe urma unor astfel de instructori (nu îndeajuns de controlați și îndrumați), apar spectacole neechilibrate, în care aspectele pozitive sînt complet întunecate și în care, în loc de materiale artistice, ni se oferă articole de fond versificate prost. (De curînd, brigăzile cooperativelor „Dealul Spirei” și „Artă și precizie” — cu

prilej festiv — au întocmit un întreg program „pozitiv”, destul de reușit, dedicat fruntașilor. De ce să nu includă astfel de materiale și în programele obișnuite de brigadă?)

Concluziile se desprind clar, credem, din enumerarea deficiențelor de mai sus. Am mai vrea să adăugăm unele sugestii care, socotim, ar duce la îmbunătățirea muncii.

Cunoaștem preocuparea Casei Centrale de Creație Populară pentru obținerea și difuzarea cit mai multor materiale de bună calitate.

La aceasta ar fi bine să se adauge un indice de texte, care să apară cel puțin lunar și care să cuprindă îndrumări asupra surselor de unde brigăzile pot culege materiale de calitate. De asemenea, Casele Regionale de Creație Populară și Casa de Creație Populară a orașului București ar putea edita trimestrial un caiet cuprinzînd cele mai bune texte.

S-ar putea alcătui, credem, un spectacol-model, compus din cele mai bune materiale ale brigăzilor fruntașe. Adăugarea unei prezentări în care latura didactică (cum se pot adapta unele materiale la specificul local) să fie împletită cu cea amuzantă, ar duce la o producție care s-ar putea juca cu succes atât în Capitală cît și în provincie.

În sfârșit, s-ar putea realiza în colaborare cu cinematografia, un film de metraj mediu, cu același conținut, film care ar putea să pătrundă pînă la cele mai îndepărtate cămine culturale, fiind în același timp bine primit și de spectatorii orașeni.

Sîntem în preajma deschiderii celui de-al cincilea concurs pe țară. Există toate posibilitățile ca de acum și pînă la faza finală, între 15 și 23 August 1959, să asistăm la o desfășurare de calitate.

Succesele trecutului concurs, ca și activitatea de atunci și pînă acum a unor brigăzi fruntașe (Uzinele „23 August”, Fabrica „7 Noiembrie”, Fabrica de „Bere-Rahova”) constituie o cheazășie de netăgăduit.

N. Cornea